

Sygn. akt I Ca 74/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Joanna Składowska

Protokolant sekr. sąd. Joanna Wołczyńska-Kalus

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Jawna w Z.

przeciwko B. W.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 7 listopada 2018 roku sygnatura akt I C 720/18

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanej B. W. na rzecz (...) Spółka Jawna w Z. kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 74/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 7 listopada 2018 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki Jawnej w Z. przeciwko B. W. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli uznał za bezskuteczną w stosunku do (...) Spółki Jawnej w Z. umowę darowizny udziału 2/12 części w prawie własności nieruchomości objętej księgą wieczystą (...) zawartą w dniu 9 listopada 2017 roku pomiędzy W. W. a B. W., w Kancelarii Notarialnej notariusza J. T. w W. rep. A (...) roku, w celu zaspokojenia wierzytelności (...) Spółka Jawna w Z. wynikających z zaopatrzonego w klauzulę wykonalności prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 18 stycznia 2018 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie V GNc 2204/17 oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi J. G. z dnia czerwca 2018 roku w sprawie Km 470/18. Ponadto Sąd zasądził od B. W. na rzecz (...) Spółki Jawnej w Z. kwotę 5338 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Nakazem zapłaty z 18 stycznia 2018 roku, wydanym w sprawie V GNc 2204/17, Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził od W. W. na rzecz (...) Spółki Jawnej w Z. kwotę 29 315,12 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnych wskazanych tam kwot oraz kwotę 2 784 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania. Zasądzone świadczenie dotyczyło należności za towary nabyte od powoda przez tego pozwanego w okresie od maja do listopada 2017 roku, przy wymagalności zapłaty za nie w okresie od czerwca do grudnia 2017 roku. Na zakupione towary wystawione zostały faktury VAT.

W oparciu o ww. prawomocny nakaz zaopatrzony w klauzulę wykonalności, powód w marcu 2018 roku wszczął przeciwko W. W. egzekucję zasądzonych należności. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi J. G. w sprawie Km 470/18 zostało umorzone postanowieniem z dnia 8 czerwca 2018 roku z uwagi na bezskuteczność egzekucji, przy ustaleniu należnych wierzycielowi kosztów postępowania egzekucyjnego w kwocie 900 zł. W toku egzekucji komornik sądowy dokonał zajęcia rachunków bankowych dłużnika, otrzymując informację o braku na nich środków oraz także o ich wcześniejszych zajęciach przez innych komorników sądowych oraz skarbowych.

Współpraca powodowej Spółki oraz W. W. miała związek z działalnością gospodarczą, prowadzoną przez W. W. od października 2005 roku w zakresie handlu materiałami budowlanymi, a została zakończona w lutym 2018 roku.

W. W. od 2007 roku jest współwłaścicielem w 1/2 części nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości B. gmina W. objętej księgą wieczystą (...). Jest to pastwisko o powierzchni 0,56 ha, nabyte przez ww. współwłaściciela w drodze darowizny w 2007 roku przy wartości przedmiotu darowizny 750 zł. Niniejsze prawo dłużnika zajęte zostało w maju 2018 roku przez komornika sądowego na rzecz innego wierzyciela tego dłużnika.

W. W. z tytułu spadkobrania był współwłaścicielem w 2/12 części w prawie własności zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W., oznaczonej jako działka nr (...) objęta księgą wieczystą (...). Notarialną umową darowizny z dnia 9 listopada 2017 roku dłużnik powoda przeniósł własność niniejszego udziału na swoją matkę B. W.. Wartość przedmiotu umowy wynosiła 50 000 zł. W dniu 8 marca 2018 roku pozwana B. W., wspólnie z pozostałymi współwłaścicielami sprzedała własność całej nieruchomości na rzecz osób drugich za ceną 260 000 zł.

Po sprzedaży ww. nieruchomości w W., od członków rodziny którzy poręczali jedno z zobowiązań W. W., pozwana dowiedziała się o kłopotach finansowych syna. Pozwana spłaciła zobowiązanie syna względem Powiatowego Urzędu Pracy w wysokości 8 277,05 zł. Spłaciła również kredyt bankowy w łącznej wysokości 25 842,11 zł. W tym czasie zostały również spłacone należności syna pozwanej względem firmy (...) w wysokości 9.000 zł oraz względem ZUS-u w wysokości 722,95 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd pierwszej instancji uznał, iż wobec wykazania przez powodową Spółkę zasadności skargi paulińskiej w rozumieniu art. 527 i n. k.c. - powództwo zasługiwało na uwzględnienie

W ocenie Sadu pierwszej instancji powodowa Spółka należycie wykazała istnienie wierzytelności, której ochrony dochodziła. Niewątpliwie na tle przedmiotowej sprawy ułatwieniem dla powoda było skorzystanie z domniemań wynikających z art. 527 § 3, art. 528 k.c. a także art. 529 i art. 530 k.c. Dłużnik powoda w dacie spornej darowizny był już niewypłacalny, a w każdym razie stał się wówczas niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem spornej czynności. Jego jedyny pozostały majątek stanowił udział w niezabudowanej nieruchomości gruntowej o powierzchni 0,56 ha położonej w miejscowości B. gmina W., wartość którego w 2007 roku określona została na 750 zł.

Obrona pozwanej w toku obecnego procesu, zdaniem Sądu pierwszej instancji sprowadzała się natomiast do wykazania wyzbycia się przez obdarowaną nie tylko przedmiotu darowizny, ale również uzyskanej jako cenę jej sprzedaży korzyści majątkowej. Możliwość zwolnienia się przez osobę trzecią od zadośćuczynienia się roszczeniu wierzyciela, ustawodawca przewidział jedynie w sytuacji gdy osoba trzecia zaspokoi tego wierzyciela albo wskaże mu wystarczające do jego zaspokojenia mienie dłużnika (art. 533 k.c.). Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że żadna z tych okoliczności nie miała miejsca na gruncie przedmiotowej sprawy, jednak koncepcja obrony pozwanej nie

była pozbawiona podstaw, mając na względzie art. 316 k.p.c. Warunkiem jej skuteczności było jednak zanegowanie przez pozwaną istoty zasadności skargi paulińskiej o jakiej mowa w art. 527 k.c. a mianowicie brak pokrzywdzenia wierzycieli. Ciężar wykazania niniejszego niewątpliwie obciążał pozwaną w rozumieniu art. 6 k.c. Pozwana winna zatem tu wykazać, że całą uzyskana przez nią korzyść majątkowa została przeznaczona na zaspokojenie wymagalnych zobowiązań dłużnika powoda. Tylko w takiej sytuacji nie byłoby pokrzywdzenia wierzycieli - majątek dłużnika (jego równowartość) zostały przeznaczone na zaspokojenie istniejących wymagalnych długów. Strona powodowa wykazała, że w wyniku spornej czynności prawnej pozwana uzyskała korzyść majątkową w wysokości 50 000 zł (wartość przedmiotu darowizny - udział w nieruchomości w wysokości 2/12 części). Okoliczności tej nie deprecjonuje - w ocenie Sądu - fakt, iż za zbyte następnie prawo do całej nieruchomości uzyskana została kwota 260 000 zł (co daje za udział 2/12 części wartość 43 333,33 zł). Jak podkreślił Sąd, pozwana nie zgłosiła wniosków dowodowych mających na celu wykazanie innej wartości przedmiotu darowizny, co uzasadniało oparcie się w tym zakresie na złożonych do akt sprawy aktach notarialnych. Pozwana podnosiła, że spłaciła zobowiązania dłużnika w łącznej wysokości 43 842,11 zł. Nawet w całości uwzględniając zatem podnoszoną przez pozwaną łączną kwotę 43 842,11 zł, nadal pozostaje w jej majątku korzyść majątkowa względem wartości dokonanej na jej rzecz darowizny w wysokości 50 000 zł, co w ocenie Sądu Rejonowego uzasadnia twierdzenie o stanie pokrzywdzenia wierzycieli istniejącym również na moment orzekania w sprawie.

Marginalnie Sąd pierwszej instancji wskazał, że powyższe wyliczenie kwoty 43 842,11 zł byłoby jednak możliwe jedynie przy jednoznacznym wykazaniu charakteru i wymagalności spłaconych zobowiązań i tylko przy wykazaniu, że spłaty tych dokonywała wyłącznie pozwana. Warunek ten został spełniony jedynie w odniesieniu do spłaty należności względem Powiatowego Urzędu Pracy w wysokości 8 277,05 zł. Pozwana przedstawiła w tym zakresie zaświadczenie oraz wiarygodne zeznania świadków A. S., U. S. i M. W.. Pozwana przedstawiła również dowody spłaty bankowego kredytu syna w łącznej wysokości 25 842,11 zł. Daty wpłat korelują z okresem otrzymania przez pozwaną ceny za sprzedaną nieruchomość, jednak nie została tu wykazana wymagalność tego zobowiązania dłużnika. Największą jednak wątpliwość budzi podnoszona przez pozwaną spłata na rzecz firmy (...) kwoty 9 000 zł. Przedstawiony dowód wpłaty dotyczy bowiem syna pozwanej. Poza tym nie została również wykazana wymagalność niniejszego zobowiązania, co dla Sądu Rejonowego pozostawało szczególnie frapujące z uwagi na fakt, że właścicielem tej firmy jest teść dłużnika.

Jednocześnie Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż nie budziła wątpliwości legitymacja bierna pozwanej, co dotyczy odpowiedzialności osoby trzeciej wobec wierzyciela, gdy wyzbyła się ona składnika majątkowego, który wszedł do jej majątku na mocy czynności prawnej zdziałanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela, a wyzbycie to nie nastąpiło w warunkach określonych w art. 531 § 2 k.c., a zatem gdy składnik majątkowy nabyła odpłatnie kolejna osoba działająca w dobrej wierze. Sąd podzielił pogląd, w świetle którego w takiej sytuacji odpowiedzialność osoby trzeciej wyraża się w obowiązku zapłaty wierzycielowi kwoty, jaką mógłby on pozyskać w wyniku egzekucji prowadzonej ze składnika majątku dłużnika, który był przedmiotem czynności zdziałanej z pokrzywdzeniem wierzyciela. Przy czym *conditio sine qua non* uwzględnienia powództwa o zapłatę jest uprzednie uzyskanie przez wierzyciela prawomocnego wyroku, w którym czynność prawna osoby trzeciej z dłużnikiem zostanie uznana za bezskuteczną wobec tego wierzyciela. Wyrok taki ma charakter konstytutywny i nie może go zastąpić ustalenie bezskuteczności w sprawie przeciwko osobie trzeciej o zapłatę. W omawianym przypadku podstawę prawną roszczeń wierzyciela w stosunku do osoby trzeciej stanowią przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 i n. k.c.). Na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd rozważał, ale ostatecznie odstąpił od zastrzeżenia w wydanym wyroku ograniczenia odpowiedzialności pozwanej. W obecnym procesie takie zastrzeżenie w treści wyroku nie było jednak konieczne. Z uwagi na zbycie przez pozwaną uzyskanej korzyści majątkowej, nie będzie ona narażona na postępowanie egzekucyjne z wydanego w sprawie wyroku. Ponadto Sąd miał na względzie, że obecny proces służy jedynie stronie powodowej do uzyskania legitymacji do ewentualnego przyszłego procesu o zapłatę. Jeśli do niego dojdzie to przedmiotem ustaleń będzie badanie po stronie pozwanej odpowiedzialności z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Wobec potwierdzenia dokonania spornej czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli, Sąd nie prowadził już dalszego postępowania w kierunku badania przesłanek z art. 405 i n. k.c.

W dalszej części rozważań Sąd zaakcentował, że strona pozwana nie podnosiła wprawdzie nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 k.c, jednak na gruncie przedmiotowej sprawy uznano za zasadne z urzędu odniesienie się do wspomnianej kwestii, wykluczając to, iż powództwo godzi w ww. przepis prawa.

Mając na względzie wynik procesu, o jego kosztach Sąd rozstrzygnął zgodnie z art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 527 § 1 k.c. poprzez niewskazanie w sentencji skarżonego orzeczenia wierzytelności powódki wobec W. W., której ochronie ma służyć skarga pauliańska wywiedziona przez powódkę, podczas, gdy Sąd winien określić przedmiotową wierzytelność również w formie kwotowej,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającą na przyjęciu, że powódka wykazała zasadność pozwu, podczas gdy w rzeczywistości pozwana na skutek spełnienia świadczeń W. W. na rzecz innych wierzycieli nie osiągnęła korzyści majątkowej z tytułu wskazanej w orzeczeniu czynności prawnej,

b) dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającą na przyjęciu, że powódce należna jest ochrona dochodzona w oparciu o przepis art. 527 k.c. w sposób wskazany w skarżonym wyroku, podczas gdy z materiału dowodowego nie sposób wywieść jaka kwota świadczenia należna jest powódce, zwłaszcza, że wezwania kierowane przez powódkę do pozwanej oraz treść pozwu wskazują inne kwoty świadczenia niż wskazane przez sąd meriti w uzasadnieniach faktycznych rozstrzygnięcia,

c) dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

polegającą na przyjęciu, że powódce należne są koszty procesu we wskazanej w skarżonym wyroku wysokości tj. od wartości przedmiotu sporu, podczas gdy już ustalenia faktyczne sądu meriti wskazują, że wartość przedmiotu sporu winna być określona na kwotę: 33000 zł,

d) dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

polegającą na przyjęciu, że brak możliwości ograniczenia odpowiedzialności pozwanej za zobowiązania W. W. do wysokości różnicy kwoty wzbogacenia z kwotą spełnionych świadczeń na rzecz innych wierzycieli W. W..

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o: zwolnienie z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego, zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości. W przypadku nieuwzględnienia ww. wniosku skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Domagała się również zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego. Sąd I instancji wszechstronnie bowiem rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy, a dokonując jego oceny, nie naruszył wskazań zawartych w art. 233 k.p.c. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd rejonowy nie kolidowała bowiem ani z zasadami doświadczenia życiowego, ani regułami logicznego rozumowania. Podkreślenia wymaga, że dokonując ustaleń oparł się w głównej mierze na dokumentach, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, nie przekroczył też zasady swobodnej oceny dowodów, ustalając wartość darowizny w oparciu o dane podane przez same strony w akcie notarialnym.

Dokonując oceny wszystkich zarzutów zawartych w apelacji łącznie, należy zauważyć, że chociaż apelująca sformułowała gro zarzutów dotyczących prawa procesowego, to jest dowolną ocenę materiału dowodowego w zakresie zasadności pozwu i zakresu ochrony której należało udzielić powodowi, to w rzeczywistości skarżąca zarzuca błędną subsumpcję ustalonego stanu faktycznego pod normę prawa materialnego – art. 527 k.c., co stanowi faktycznie zarzut naruszenia prawa materialnego.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów warto przypomnieć, że czynność jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Ustalenie, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela ułatwia domniemanie prawne wynikające z art. 529 k.c., z którego wynika, iż domniemywa się, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy w chwili darowizny był niewypłacalny lub stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny. Natomiast, co do świadomości osoby trzeciej, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, to wskazać trzeba na przepis § 3 art. 527 k.c., zgodnie z którym jeśli wskutek czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Z mocy zaś art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela osoba trzecia uzyskała jeszcze korzyść majątkową bezpłatnie, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, wierzyciel może żądać uznania czynności prawnej za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i przy dołożeniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Sytuację, kiedy czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, określa art. 527 § 2 k.c. Zgodnie z tą normą czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. "Niewypłacalność w wyższym stopniu" oznacza zaś każde istotne powiększenie niewypłacalności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy w całości zgodzić się z sądem rejonowym, że zostały spełnione przesłanki z przytoczonych przepisów, aby uznać czynność prawną umowy darowizny za bezskuteczną wobec powoda. Dokonując analizy zarzutów apelacji i jej uzasadnienia należy wywnioskować, że sama skarżąca nie kwestionuje faktu, że zawarta umowa pokrzywdziła stronę powodową jako wierzyciela, podnosi tylko, że ona korzyść, którą uzyskała ze skarżonej czynności już zużyła. Okoliczność ta nie może zwolnić jej z odpowiedzialności, czy też nie może prowadzić do oddalenia powództwa. Jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy okoliczności te badane mogą być w ewentualnie innym procesie, ponieważ dla uwzględnienia roszczenia ze skargi pauliańskiej nie jest konieczne wykazanie, że osoba trzecia w dacie wystąpienia ze skargą posiada jeszcze rzecz majątkową nabytą na podstawie skarżonej czynności, a tylko czy na skutek tej czynności nastąpiło jej przysporzenie oraz niewypłacalność dłużnika, przy czym stan niewypłacalności dłużnika ocenia się według chwili wystąpienia przez wierzyciela ze skargą pauliańską (vide: m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 280/00 (LEX nr 52793)).

W tym miejscu należałoby też przypomnieć, że uzyskanie korzyści majątkowej przez osobę trzecią, może polegać bądź na nabyciu przez nią rzeczy lub zbywalnego prawa majątkowego, bądź też na zwolnieniu jej z zobowiązania, a zatem zarówno na zwiększeniu aktywów, jak i zmniejszeniu pasywów majątku osoby trzeciej. Najczęściej w praktyce korzyść majątkowa osoby trzeciej wiąże się z przysporzeniem - przyrostem majątkowym uzyskanym wskutek nieodpłatnej czynności dłużnika. Sam fakt, że pozwana zużyła prawie w całości uzyskaną korzyść poprzez spłatę innych długów jej syna, a dłużnika powoda nie oznacza, że nie uzyskała przysporzenia i nie ponosi odpowiedzialności wobec powoda. Poza tym apelująca nie wykazała aby spłacone wierzytelności były wymagalne, stwierdzone tytułem wykonawczym, a ich zaspokojenie miałyby pierwszeństwo przed wierzytelnością powoda. W sprawę bowiem należało dokonać hipotecznej oceny jaki byłyby stan wierzytelności powoda gdyby do zaskarżonej czynności nie doszło i powód mógłby skierować egzekucję do przedmiotu darowizny.

Skutecznie osoba trzecia może zwolnić się z odpowiedzialności w trybie skargi pauliańskiej tylko na mocy art. 533 k.c. Jak natomiast wskazuje się w judykaturze, zwolnienie się od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela może być skuteczne jedynie wtedy, gdy wartość wskazanego mienia odpowiada uzyskanej przez osobę trzecią

korzyści majątkowej i gdy mienie to może rzeczywiście służyć zaspokojeniu wierzyciela. Chodzi zatem o wskazanie takiego mienia dłużnika, co do którego można przyjąć z najwyższym stopniem prawdopodobieństwa, graniczącym z pewnością, że pozwoli na zaspokojenie wierzyciela (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r., III CSK 8/06, LEX nr 190511).

Odnosząc się już do poszczególnych zarzutów należy stwierdzić, że chybiony jest zarzut naruszenia art. 527 § 1 k.c., który miał polegać na niewskazaniu wierzytelności powódki wobec dłużnika, której ochronie ma służyć skarga pauliańska. Przysługujące powodowi od W. W. wierzytelności zostały prawidłowo opisane w sentencji wyroku, a przepis prawa nie nakazuje wskazywać ich wartości kwotowej, ponieważ do czasu zaspokojenia wierzyciela mogą one ulec zmianie. Sam fakt odpowiedzialności pozwanej nie ze składnika majątku, ale otrzymanego przysporzenia nie nakłada na sąd obowiązku ustalenia wartości wierzytelności w formie kwotowej.

Zupełnym przy tym nieporozumieniem jest zarzucanie sądowi błędnego ustalania wartości przedmiotu sporu, kiedy okoliczność ta podlega badaniu także na zarzut strony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (art. 25 § 2 k.p.c.) Nadto wartość przedmiotu sporu została opisana w pozwie jako suma dochodzonych przez powoda od dłużnika wierzytelności - suma kwot opisanych w skierowanych do pozwanej wezwaniach do zapłaty wg stanu na dzień 15.06.2018 r. (strona 25 pozwu). Natomiast sama wysokość kwot których zaspokojenia powód będzie dochodził wobec pozwanej stanie się istotna w ewentualnym przyszłym procesie

Generalnie wszystkie zarzuty i oczekiwania pozwanej sprowadzające się do podważania zakresu udzielonej powodowi ochrony, twierdzeń o wyzbyciu się przez pozwaną uzyskanej od dłużnika korzyści, wartości wzbogacenia pozwanej, zaspokojeniu przez pozwaną innych wierzycieli dłużnika, nie mają znaczenia w sprawie niniejszej i nie mogą odnieść oczekiwanego przez pozwaną skutku.

Wbrew zarzutom apelującej sąd rejonowy nie miał obowiązku w tym postępowaniu ustalać w jakim zakresie pozwana jest zobowiązana do zapłaty wierzytelności powoda.

Ustalenia Sądu dotyczące spłaty długów przez pozwaną za syna W. W. nie były przez strony kwestionowane, ale nie oznacza, to że powód nie jest pokrzywdzony.

Z powyższych względów apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (dz. U z 2015 r .poz. 1800 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zwolnienia pozwanej z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego. Pozwana nie przytoczyła żadnych okoliczności , które uzasadniałyby zastosowanie wobec niej art. 102 k.p.c. Wnosząc apelację od niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia winna zdawać sobie sprawę z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi.

Wniosku nie usprawiedliwia też sytuacja majątkowa, finansowa strony przegrywającej, ponieważ nawet jeżeli jest zwolniona od kosztów sądowych, nie może oznaczać to zwolnienia również od obowiązku zwrotu kosztów stronie przeciwnej poniesionych przez powoda w celu ochrony swoich praw (art. 108 u.k.s.c.)